

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....
Cím: *Miért akarják mindenáron lebontani a „biedermeier-kor büszkeségét“?*
Forrás: *Ar Ujság*

Bn 1925. 2. 28.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

492

Hely

Budai Színház

Idő

1843 / 1925.

Személy

Miért akarják mindenáron lebontani „a biedermeier-kor büszkeségét“?

A főváros azért ragaszkodik a Budai Színház lebontásához, mert már „igly döntött.“ — Sebestyén igazgató az összes tűzrendészeti kitérőket honorálja.

A belügyminiszteré az utolsó szó a színház lebontása ügyében.

A Budai Színház a főváros halálra ítélte, a kultuszminiszter pedig megkegyelmezett neki. Ez még tavaly történt és szerencsére nem jutottunk el odáig, hogy a hadakozás során a főváros álláspontja kerekedjék felül, s a régi, kedves, meghitt színház falaiba könyörtelenül belevágjon a csákány . . . Közeledik az idei szezón, s a főváros ismét kiadja a harci jelszót: a színházat le kell bontani, mert tűzveszélyes! Ez a háborúság azonban már nemcsak a főváros és a kultuszminiszter, illetve a belügyminiszter küzdelme, hanem az építés és a rombolás szellemé, amelybe mindazok beleszólnak, akik még valamennyire szeretik a régi, a letűnni készülő Budapestet, szemben azokkal, akik sárbatiporják azt!

A mai főváros folytonosan a tradíciók megóvásáról szónokol, s amikor a régmúlt időknek egy ilyen kedves emlékéiről, mint a Budai Színházról van szó, akkor könnyed lélekkel kiadja az utasítást: *el kell tüntetni a föld színéről!*

Pedig hát érték, becses kultúrtörténeti épület a budai színház. A „Budapest műemlékei“ című könyv, amely a főváros hivatalos kiadványa, s amely a közelmúltban látott napvilágot, külön fejezetet szentel a színház ismertetésének.

„Még egy nevezetes színházépülete van a fővárosnak — így szól a tanulmány — a biedermeier korából. Ez a budai színház épülete a Horváth-kertben. Ne tekintsük lekicsinyléssel ezt a faalkotmányt. Korának büszkesége volt, amelyről elragadtatással beszéltek, méltó

mását csak a francia fővárosban sejtve. 1843-ban épült Ságody József építész tanár terve alapján. A szerény épületnek nem volt mindég ilyen igénytelen külseje. Még felismerhetők oldalhomlokzatán a neoklasszikus pillértagozások, melyek egykor zöld és fehér színben pompáztak, faszekeretű, görög doroszlopos, kedves kis portikusza kopottan bár, még ma is változatlanul megvan, csak hogy gödörbe került, mikor az utastet körülötte felémelték. Hartleben régi pesti képeskönyvében Alt Rudolf rajza pompás épületnek ábrázolja, s ott olvassuk, hogy színterét hátul meg lehetett nyitni, mire „mintegy varázserő által feltűnt a háttérben a Gellérthegy csillagászpületével, s az oldalán levő Rácváros kies házaival, gyönyörű alkonyi tájképpé alakulva“.

Körülötte is vidám volt az élet, kertjében vasárnaponként zenés esték folytak az ünnepektől Morelly vezetésével. Ezek voltak az ugynevezett reunionok. Kivilágítások, tűzijátékok adtak keretet hozzá s az épülethez tornácós éttermek csatlakoztak, jalaikon Magyarország festői látképével.”

Ez hát a régi, kedves és szép épület a főváros könyvének leírásában. Amikor egyrésztől így megbecsültik, miért ragaszkodnak másrésztől a lerombolásához? Mert a jobbik nem tudja, mit csinál a bal. Barczén Gyula tanácsnok az építési osztály vezetője, aki mindenáron ragaszkodik a lebontáshoz, nincsen egy véleményen a szociálpolitikai osztály vezetőjével, aki ezt a könyvet kinyomatta. Ő nem tiszteli a becses emlékeket, a régi Pesti maradványait. Folytonosan csak azt hangoztatja, hogy az épület tűzveszélyes, azt le kell bontani, s mivel a közgyűlés ezt már ki is mondotta, az ítélet meg nem változtatható.

Sebestyén Géza, a Budai Színház igazgatója a minap eljárt a városháza, s bejelentette, hogy hajlandó a színház minden tűzveszélyességét megszüntetni. Eleget tesz a főváros kifogásainak, amennyiben a falakat betonoztatja, a proszeniumfalat felépítteti, vasluggöngy készítteti, a vízvezetéki hálózatot kibővítteti, s végül az öltözőket és a diszletraktárt megfelelően átalakíttatja.

Hiába. A főváros nagyképpen azt állítja, hogy még így sem vállalhatja a felelősséget egy tűzkatasztrófiáért. A tanácsnok pedig hozzát teszi, hogy le kell bontani az említett okok miatt is, de meg az egész színház nem ér annyit, amennyibe az átalakítás kerül.

Hát a főváros bizza csak Sebestyén igazgatóra azt, hogy neki megéri-e az átalakítás költségét a színház, a közönség pedig, amely szeretettel ragaszkodik ehhez a kedves nyári szórakozóhelyéhez, a belügyminiszterre bizza, aki az utolsó szó, hogy megvédi „a biedermeier-kor büszkeségét“ a szentségtörő, romboló szándék ellen. A mai főváros pedig előbb mutassa meg, hogy építeni is tud, mert az ellenkezőjéről, már mindenki megbizonyosodott . . .